

בבית המשפט העליון

רע"ב 4952/18

לפני: כבוד השופט נ' סולברג

המבקש: שאול בוחניק

נגד

המשיב: שירות בתי הסוהר

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-
לוד בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים מיום
30.5.2018 בעת"א 35637-03-18 שניתנה על ידי כבוד
השופטת ד' עטר

בשם המבקש: עו"ד מיכל סגל

בשם המשיב: עו"ד רותם סלמה

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים (השופטת ד' עטר) בעת"א 35637-03-18 מיום 30.5.2018, בגדרה נדחתה עתירת המבקש לשימוש במגרשי הספורט שבמתחם "רימונים".

2. המבקש מרצה עונש מאסר למשך 10 שנים בגין ביצוע עבירות נשק, אלימות ורכוש. ביום 18.3.2018 עתר המבקש לבית המשפט המחוזי בבקשה לאפשר לו להשתמש בשלושה מגרשי ספורט המצויים בסביבת מתחם "רימונים". עיקר טענת המבקש היתה כי הנהלת בית הסוהר "רימונים" אפשרה לאסירים מאגף 14 להשתמש במגרשי הספורט בין השנים 2015-2016, בשעה שזכות זו נמנעה מיתר האסירים, בלא שיש יסוד להבחנה בין האסירים באגפים השונים. המבקש הוסיף כי מתקני הכושר המצויים במתחם הכלא מאפשרים פעילות ספורטיבית אן-אירובית בלבד, ואילו השימוש במגרשי הספורט יאפשר לו לבצע גם פעילות ספורטיבית אירובית. בתגובתו, טען המשיב כי במתחם "רימונים" מצוי מגרש ספורט אחד בלבד, במגרש זה לא ניתן

לעשות שימוש מכיוון שהוא ממוקם בסמוך לגדר החיצונית באופן המהווה סכנה בטחונית. יתר המגרשים מצויים במתחם בית הסוהר "אופק" הסמוך. עוד ציין המשיב כי במתחם "רימונים" מצויים חדר ומתקני כושר שהמבקש יכול לעשות בהם שימוש, ואשר עונים גם על דרישות פקודת הנציבות 04.71.00, המגדירה את פעילויות הפנאי שלהן זכאים האסירים. המשיב מסר גם הודעה מטעם מפקדת אגף 14 בתקופות הרלוונטיות לפיה אין ממש בדברי המבקש, במהלך כהונתה לא התאפשרה יציאת אסירים למגרשים הנ"ל.

3. על סמך דברים אלה, דחה בית המשפט המחוזי את העתירה. נקבע כי יש יסוד להחלטת הנהלת בית הסוהר משום שמגרש הספורט המצוי במתחם אינו עומד בתנאי הבטחון ובתקנים הבטיחותיים הנדרשים לצורך השימוש בו. עוד נקבע שציוד הספורט הזמין לשימוש במתחם "רימונים" עונה על דרישות פקודת הנציבות 04.71.00. בשולי הדברים, ציין בית המשפט המחוזי כי "במהלך הדיון נעשה ניסיון לבחון אפשרות לקיום פעילות ספורטיבית זו, במגרשי ספורט שמישים סמוכים. מבלי להידרש במסגרת ההליך שלפני לשאלה האם הדבר נעשה בעבר אם לא, מתבקש המשיב לשוב ולבחון אפשרות כאמור על פי הנהלים וכלל השיקולים המתחייבים".

4. מכאן הבקשה שלפני. לטענת המבקש, בית המשפט המחוזי התעלם מטענותיו בדבר האפשרות שניתנה לחלק מהאסירים להשתמש במגרשים בין השנים 2015-2016. המבקש טוען גם כי שיקולי הבטחון אותם הציג המשיב רלוונטיים למגרש אחד בלבד מבין שלושת המגרשים שבמקום, ועל כן אין למנוע בגינם את השימוש בשני המגרשים הנוספים. המבקש עומד על ההבדלים שבין פעילות ספורט אן-אירובית לאירובית, ועל היתרונות הגדולים הכרוכים באחרונה, ומציין כי מתן האפשרות לעשות שימוש במגרש הולמת את פקודת הנציבות 04.71.00, המסדירה את תחום פעילויות הפנאי לאסירים. המבקש מוסיף כי בקשתו מעלה שאלות עקרוניות הנוגעות למתחם שיקול הדעת המוקנה לשירות בתי הסוהר ביחס לאישור השימוש במגרשי ספורט, באופן המצדיק מתן רשות לערער על החלטת בית המשפט המחוזי.

5. בתגובתו טען המשיב כי דין הבקשה להידחות על הסף מאחר והיא לא מעלה שאלה כללית או עקרונית מעבר לרצונו הפרטני של המבקש לעסוק בסוגים מסוימים של פעילויות ספורטיביות. המשיב טען גם כי בקשה זהה נדונה בעבר ברע"ב 3969/17 חיים שמלצר נ' שרות בתי הסוהר (11.7.2017), וכי נמצא שם כי אין ליתן רשות ערעור בעניין זה. לגופו של עניין, חזר המשיב על טענותיו לפני בית המשפט המחוזי תוך שהוא גורס כי החלטת בית המשפט המחוזי סבירה ואין עילה להתערב בה, "זאת, ביתר שאת, מקום בו המשיב מאפשר למבקש ולאסירים נוספים פעילויות ספורט מגוונות אחרות".

המשיב הוסיף כי בעקבות החלטת בית המשפט המחוזי, מתבצעת בחינה מחדש של האפשרות לקיום פעילות ספורטיבית במגרשי ספורט סמוכים למתחם "רימונים".

6. בהחלטה מיום 5.9.2018 ביקשתי מאת המשיב להגיש הודעת עדכון לגבי תוצאות הבחינה הנוספת שהוא מבצע בנושא השימוש במגרשים שבמתחם "רימונים". ביום 1.11.2018 עדכן המשיב כי ביום 13.9.2018 החליט מפקד בית הסוהר רימונים שלא לאפשר שימוש במגרשי הספורט. החלטת מפקד בית הסוהר נומקה בהיעדרו של כוח האדם הדרוש לשמירה על האסירים במגרשים; מיקומם המהווה נקודת תורפה מבחינה בטחונית; הליקויים הבטיחותיים הקיימים בהם ובקיומם של מתקני ומכשירי ספורט אחרים בהם יכולים האסירים לעשות שימוש. נוכח האמור, חזר המשיב על עמדתו כי יש לדחות את הבקשה על הסף, מכיוון שהיא אינה עומדת במבחני הפסיקה למתן רשות ערעור. המשיב ציין גם כי באפשרותו של המבקש, ככל שתהיה לו עילה לכך, להעמיד את ההחלטה החדשה של מפקד בית הסוהר רימונים לביקורת שיפוטית.

7. עיינתי בטענות הצדדים, שקלתי את נימוקיהם, ובאתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. רשות ערעור על החלטות בעתירות אסיר ניתנת במשורה, אך במקרים בהם הן מעלות שאלה בעלת חשיבות כללית (רע"ב 6854/15 אבוחסירה נ' מדינת ישראל (14.10.2015); רע"ב 8100/11 ביטון נ' שירות בתי הסוהר (20.3.2012); רע"ב 4035/07 פלוני נ' שירות בתי הסוהר (10.12.2007)). אף אם יש לנקוט במצבים כגון דא אמת מידה מקלה ביחס למתן רשות ערעור (ראו רע"ב 425/09 פריניאן נ' פרקליטות המדינה (11.3.2009)), הרי שבנדון דידן אין הצדקה לכך. החלטתו של מפקד בית הסוהר שלא לאפשר שימוש במגרשים שבתוך ובסמוך למתחם "רימונים" מבוססת על מספר נימוקים, ביניהם שיקולי בטחון ובטיחות בשימוש במגרשים, ואין בכוחן של טענות המבקש כדי להצביע על כך שההחלטה בלתי סבירה. הדברים מקבלים משנה תוקף כאשר בקשה זהה בתוכנה, נדחתה זה מכבר על-ידי בית משפט זה. אולי בעתיד עוד יתאפשר הדבר הזה.

8. על סמך האמור, אין הצדקה ליתן למבקש רשות לערער, ולפיכך הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ה בכסלו התשע"ט (3.12.2018).

ש ו פ ט